

Universitätsbibliothek Paderborn

Rev. P. Francisci Josephi à Rodt Capuccini Anterioris Austriæ Provinciæ. Opus ...

Planctvs Ecclesiæ Et Animæ - Super Caput Primum Lamentationum
Jeremiæ Prophetæ. Allegorice, Et Moraliter Expositus, & Distributus In
Discursus LII. Concinatorios Quadragesimales ... ; Scilicet Liber Vitæ, Et
Excessvs Amoris ...

Rodt, Franz Joseph von

Campoduni, 1680

Discursus XXXI. Gemit Ecclesia, à magnificis suis punctum honoris non in
generosis, & virtuosis, sed vtiosis actibus & vanitatibus poni.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52659)

pena illata in inferno pro mortal, est sicut soliditas; illata pro veniali, sicut superficies; illata pro veniali in purgatorio, est sicut linea. Illata pro veniali in presenti, est sicut punctus.
Inferni pro veniali superficies.
 Si autem punctum tam acerbè saepe pungentem, & pœnam pro veniali, gravissimam in hoc mundo, vix tolerare possumus, quomodo lineam in purgatorio, ac superficie, & corpus solidum pœnarum sustinere valebimus in infernò? Ibi, ibi Torcular calcabit Dominus

Virgini filia Sion, ibi conteret ^{Pro mortali, contritione} horribilissimâ ^{sali, contritione} impios peccatores. Sapiamus ^{pus, seu soliditas.} ergo, & emendemur in consideratione, & afflictione puncti, ne immensa moles torcularis infernalis nos deprimat, & affigentem in hoc mundo timere discamus divinam Iustitiam, ut in altero mundo implacibilem evadamus vindictam, sed misericordiam consequamur æternam, Amen.

DISCURSVS XXXI.

Samech.

Abstulit omnes magnificos meos Dominus de medio mei. *Thren. I. v. 15.*

DE ECCLESIA.

Gemit Ecclesia, à magnatibus suis, & nobilibus honorem non amplius in generosis & virtuosis, sed in vitiosis & scandalosis actibus & vanitatibus queri.

T. Homo honoris cupidus.

ITa in corrupto, per originale peccatum animo altas radices egit honoris cupiditas, ex prima nostra ma-

tre Eva, hæreditata, ut vix canis venaticus avidior insequendæ feræ, quàm homo venandæ honoris inveniatur, per dura & aspera,

Kk

P. Franc. Josephi Op. IV.

aspera, per devia & avia, ipsamque vitæ jacturam, gloriam ambiens. Quemadmodum vero canis venaticus in odoratu deficiens, facile à veris feræ vestigijs aberrat, & vano labore aërem venatur, sic miseri homines honorem & magnificentiam venaturi, in odoratu interno plurimum deficiunt, in ijs actibus vitiosis honorem quæsaturi, in quibus nullâ honoris, & virtutis vestigia, sed turpitudine potiùs, & contumelia reperitur, quod proinde merito deplorat S. Mater Ecclesia, ablatos sibi fuisse Magnificos illos, virtuosâ generositate verum sibi, ac commendabilem conquirentes honorem, quibus passim succedunt alij, qui vitiosis tantùm actibus ad gloriam & magnificentiam sibi viam sternere parant, eo ipso tamen à vero honoris puncto aberrantes, manent inglorij.

Aberrat à puncto honoris.

II.

Vera gloria est, honores contemere.

Non mei modò est propositi, in fundamentis asceticis discursum meum fundare, quæ nullum omnino admittant honorem & gloriam in veris humilis sui Servatoris imitatoribus, qui nulla nisi humilitatis, & proprii contemptus, ac despectus vestigia nobis reliquit, dum inter cælum & terram infami confixus ligno, & latronum in societate despectus, ex aliorum hominùm honesto con-

sortio eiectus est: uti seraphicè hoc insinuat S. meus Bonaventura: *Domino orbis, totum negatus est orbis! Nil in mundo nihil estimatum est Domino mundi, inter cælum & terram suspensus, ac si non esset dignus mori in terra, aut vivere.* *Quoniam autem, Gloria magna est sequi Dominum (teste Ecclesiastico) inò unica; hinc est, quòd hisce vestigijs insistentes S. Apostoli, & primævi Christiani, summo sibi duxerint honori, si pro nomine Jesu contumeliam, & ignominiosam pati mortem, digni haberentur. Sedatis porro cruentis persecutionum procellis, veri feryi Dei, sui tantum Domini zelantes honorem, humilitatis vestigijs tam firmiter inhærebant, ut in solo tantum sui contemptu gloriam quærentes, omnem mundi honorem & gloriam seu fabulam exhibilarent. Hinc insignis ille mundi contemptor F. Jacoponus, ubi rejecto ambitiosi Caudidici titulo, ad veræ sapientiæ (quæ quidem stulta est hominibus) studium se applicavit, omnem mundi calcans gloriam, generosè cecinit:*
Quid mundus militat sub vana gloria,
Cujus potentia est transitoria?
 Sed hæc altissima divinæ sapientiæ Philosophia, sublimis & subtilis nimis est, pro principijs & rudimentis politicorum,

S. Bonav. de perfect. vitæ c. 6.

Ecclesi. 23. v. 36.

Gloria magna, sequi Christum.

moribus.

Vel vitio in depe.

Hæc vera est sapientia.

rum, horum enim capacitatem & ingenium hæc lectio transcendit, nec ab honoris & gloria crepundijs teneri eorum animi, se omnino abstrahi patiuntur, laudem inde non vulgarem in vniverso, imò ab ipsa subinde consecuti Ecclesia.

III. Sed in quibus actibus generosi nostri antecessores, & antiqui Ecclesie & præsertim Germania nostra Magnifici, Punctum honoris, posuerunt? Reges & Principes Christiani, olim summum gloria, & honoris punctum, in protegenda, & propaganda ponebant Ecclesia, & Fide Christiana.

Apoc. 7. Testatur sanctus Evangelista in sua Apocalipsi, post hæc vidi quatuor Angelos, stantes super quatuor angulos terre, tenentes quatuor ventos terre, ne flarent super terram, neque super mare, neque in ullam arborem. Et vidi alterum Angelum ascendentem ab ortu solis, habentem signum Dei vivi.

Notat in hunc locum Lyranus, quod homines maxime potentes, & in dignitate constituti in hoc libro frequenter nominantur Angeli. Et si sunt boni, sunt Angeli Dei, & si mali, sunt magi Angeli Sathanae. Quatuor igitur Angelos, potentes & malos simul super quatuor angulos terre stetisse, advertit præfatus expositor, quatuor scilicet Imperatores; nempe Maximinianum in Oriente, Severum in Italia,

Maxentium Romæ, Licinium Alexandria in Ægypto, Ecclesiam persequentes, & tenentes quatuor ventos terræ, ne flarent super terram, id est (ait Lyranus) impediētes Doctores Ecclesie, ne verbum Dei prædicarent: De quo flari dicitur Cant. 4. surge Aquilo, & veni Auster, perfla hortum meum, & fluent aromata eius; quia per statum prædicationis secundatur hortus Ecclesie militanti.

Et vidi alterum Angelum, id est Imperatorem Constantinum, (qui fuerat Angelus bonus, & Angelus Dei) ascendentem ab ortu solis, nam (ait iterum Lyranus)

ex ordinatione solis iustitie ascendit ad dignitatem imperialem, ut daret pacem Ecclesie; habentem signum Dei vivi, vexillum Crucis (glossatur Interlinearis) cœlitus sibi exhibitum, auditâ etiam voce: Constantine in hoc signo vinces. Hoc ergo signo victorioso munitus Constantinus, non solum quatuor illos Angelos Sathanae prostravit, sed etiam à Papa Sylvestro baptizatus, honoravit, & exaltavit Ecclesiam, ut Lyrani verbis utar, & quemadmodum ex communi verbo, honor est in honorante, ita etiam dum Ecclesiam suâ pietate honoraret Constantinus, & magnificaret ac dilataret victorijs, magnificatus est & ipse honoribus, Magni merito nomine à tota militante Ecclesia proclamatus.

Kk 2

Hujus

IV. Hujus vestigia insecutus est
 maximè Magnus Gallia Rex,
 Clodovæus, qui à S. Remigio
 ad fidem Christi conversus, &
 sacro Baptismatis fonte rena-
 tus, inter Reges primogenitus
 Ecclesie esse meruit, cum sub-
 ditis suis in ejusdem gremium
 se recipiens. Nec hujus fervori
 cessit Carolus Magnus, de quo
 ad literam quidam intelligunt
 illud Apocaliptis. *Et vidi tanquam*
mare vitreum, mistum igne, & eos,
qui vicerunt bestiam, & imaginem
Cornelius eius, &c. Putat enim Aureolus
 hic describi pietatem, & zelum
 Caroli Magni, itaque mare vi-
 treum esse populum Galliarum,
 qui transiens per aquas maris,
 id est, baptismi in Christi fi-
 dem, ita constanter ei adhæsit,
 ut Christianissimi cognomen
 acceperit. Mare hoc vitreum,
 mistum fuit igne, id est zelo, &
 fervore fidei, qui bestiam, id
 est, Saxones, Saracenos, & Hun-
 nos subegit, &c. Et siquidem
 iste non sit proprius sensus lite-
 ralis, uti Cornelius sentit, ta-
 men eodem telte, est hæc elegans
 allusio, & adaptatio. Fuit ergo
 Carolus, Magnificus Ecclesie,
 ex zelo & fervore fidei, æquè
 ac Constantinus, Magni nomi-
 ne honoratus, ut ejus exemplo
 discerent Monarchæ Christiani,
 verum honoris & gloriæ pun-
 ctum, zelosâ ac generosâ Ec-
 clesie ac fidei Catholicæ defen-
 sione, ac propagatione, ac infi-
 delium populorum ac Hæreci-
 corum subjectione conqueri,
 non autem Christianæ gentis
 oppressione, aut effusio Chri-
 stiano sanguine, hoc enim pur-
 puræ Regum Christianorum
 non decorantur, sed maculan-
 tur, qui quasi torcular filie Sion
 Ecclesie calcantes, Christianum
 sanguinem, ut mustum expri-
 munt. Istos humano ac Chri-
 stiano sanguine purpuratos se-
 verus Judex compellabit toto
 inspectante mundo: *Qui sunt isti,*
qui veniunt de Edom tincti vestibus,
&c. Quare rubram est indumentum
vestrum, & vestimenta vestra sicut
calcantur in torculari? Nonne
torcular calcastis, filie Sion,
Ecclesie? In Geth nolite annuncia-
re, ait Michæas. Geth (affirmat Mich. 6.
S. Ant. Pad.) interpretatur torcu-
lar, & significat huius mundi super-
bos, qui tanquam torcularia oppri-
munt, & emungunt pauperes & ino-
pes, quibus dicitur Mich. 3. Vio-
lenter tollitis pellem eorum de super eis, &
Potentem carnem eorum, de super ossibus eorum.
Aspersus est ergo sanguis pauperum
fidelium super vestimenta vestra, &
omnia indumenta vestra inquinastis.
 Generosus ac nobilis vena-
 tor non erubescit, licet cruen-
 tæ bellæ, à se prostratæ, san-
 guine tingatur, sed gloriatur
 magis, erubescit verò lanio
 comparere in cœtu virorum
 gravium, sanguine ovium à se
 macta-

Sic & Clo-
dovæus.

Apoc. 15.
v. 2.

Cornelius
hic.

Carolus
Magnus.

Reges
Christi
no sangui-
ne Je-
hu
inquin-
nant.

Isa 63:1

1. v. 10.5
Ant. Pad.
Dom. 133
Trinit.

Potentem
res pauperum.

V.

Reges
contra
gentes
pugnantes
venerunt.

maestatarum cruentatus. Illi Monarchæ Christiani, qui immanes belluas, gentes infideles prostraverunt, effuso sanguine harum belluarum asperfi tanquam robusti venatores coram Domino gloriam sibi veram acquisierunt, qui verò Christianos tantum populos, & oves Christi bellis petere, & mactare didicerunt, non venatores generosi, sed cruenti ovium Christi laniones censendi sunt, de quorum numero non fuerant Magnus ille Constantinus, & Carolus, non Christiano sanguine cruentati, sed infidelium cruore purpurati; sicut isti magnam inde & immortalam gloriam, ita eorum milites suam inde traxerunt nobilitatem.

Et quidem invictus & immortalis gloria ac honore dignus heros, Carolus Magnus, è bello cum infidelibus feliciter confecto, redux, hac brevi elegantia, & nervosa oratione Nobiles suos Germanos dimisit: *Ite milites mei, vos heroes vocabimini, socij regum, iudices criminum: vivite posthac laboris expertes. Consulite regibus publico nomine; Favete orphanis, juvate pupillos, consilio circumdate Principes; Ab his victum, & amictum, & stipendium petite. Si quis negaverit, inglorius, infamisque esto. Si quis iniuriam vobis intulerit, reum se Maiestatis agnoscant. Vos autem cavete, ne tantum decus, tantumque privilegium*

inusto labore partium, aut ebrietatis, aut scurrilitatis, aut alio quovis vitio maculetis, ne quod vobis largimur ad gloriam, redundet in penam, quam de vobis sumendam (si forte excesseritis) nobis, & successoribus nostris, Romanis Imperatoribus, perpetuo reservamus.

Maximam suam hodie gloriam etiam Christiani in nobilitate ponunt, cujus quidem rigorosus censor est Hugo Card. S. Bernardi allegans auctoritatem, asserentis, *sanguis nobilium nunquam profuit Ecclesie; quæ quidem verba in Doctore mellis suo reperiri, ob tanti viri auctoritatem non dubito, quamvis ipse non legerim: ceterum hunc Doctorem nobilitati adeò contrarium non invenio, qui, in sua ad Sophiam Virg. epistola, hæc habet: Minime quidem Deus est acceptor personarum, nescio tamen quo pacto, virtus in Nobilibus placet. Cum itaque ipse nobilitatis gloriam virtuti conjunctam non rejiciat, nec ego Christianis (non asceticè & asceticis, sed mundanis loquor) nobilitatis honorem penitus rejicio, moneo tamen, cum textu juris expressio: Quod tantum non debet attendi nobilitas generis, quantum nobilitas morum. L. sed & reprobrari, §. amplius ff. de Execut. Tuto; sic etiam Aristoteles definit Nobilitatem, veterem cum virtute opulentiam.*

Gen. 10. 1. 9.

Contra oves Christi, laniones.

Oratio Caroli Magni ad Nobiles Germanos.

Honor in Nobilitate queritur.

Hugo Card. Ezech. 22. v. 5.

S. Bern. in Epist. 112. ad Soph.

Nobilitas debet esse virtus.

Arist. 4. Polit. 8.

Kk3

Quæ

VI.

Iustitia
presertim
erga vi-
duasEt pupil-
las.Exod. 22.
v. 22.Ecc. 4.
v. 10.Iob. 29.
v. 11.Lyranus
hic.

Quæ autem virtutes illa, nobilitatem maximè decentes, sint, ex allegata modò invictissimi Imperatoris oratione satis liquet, nempe viduarum, & pupillorum imprimis tutela, atque protectio, licet enim omnibus indifferenter administrare Iustitiam, & suum cuique jus tribuere conveniat, maxima tamen in viduas, & pupillos nobilium cura debet esse, quorum potentiâ illi non opprimantur, sed foveantur. Et inde quidem orphanum pauperculi, etiam pupilli dicti mihi videntur, eò quòd quasi pupillam oculi, eos fovendos Deus præcipiat, & hos qui offendit, & lædit, quasi Pupillam ipsius Dei lædere censeatur. Hinc præcepit Deus: *Viduae & pupillo non nocebitis, si læseritis eos, vociferabuntur ad me, & ego audiam clamorem eorum.* Idem jubet Ecclesiasticus: *In iudicando esto pupillis misericors, ut pater, & pro viro mariti illorum, uti de seipso testatur patiens Propheta, & gloriatur: Cor viduae consolatus sum, oculus sui caeco, & pes claudò, pater eram pauperum, conterebam molas iniqui, & de dentibus eius aufereram prædam. Molas iniqui conterebat Job, id est, eius potentias, & violentias, pupillis & viduis illatas; & de dentibus ejus aufererat prædam, quia ablata restituere cogebam, & de iniurijs facere emen-*

dam, uti Lyranus explicat, hos dignos nobilitate sua actus iudicabat Job.

Prudentiam nobilibus suis commendavit Imperator: *consulte Regibus publico nomine, consilio circumdate Principes: quid enim magis, quàm prudentia, & scientia nobilem decet? His enim honorabiles se, & divites efficiunt, viri nobiles: mecum sunt divitiæ, & gloria.*

Fortitudinem Nobilibus suis commendare invictissimus Imperator supervacaneum duxit, quippe qui eam in illis abundè spectaverat, & animos eorum in omni adversitate, periculis, durorum perpeffione infractos, & ab omni metu, & dejectione liberos fuerat expertus.

Quare in commendanda maximè temperantia adlaboravit; *vos autem cavete, ne tantum decus, tantumque privilegium iusto labore partum, aut ebrietatis, aut scurrilitatis, aut alio quovis vitio maculetis.*

Quod benè attendant illi, qui hæreditatam à majoribus nobilitatis gloriam, ita in sanguine fundatam, & radicatam æstimant, ut eam nullis vitiorum maculis obscurandam putent, cum tamen nobilitas, ut honorifica esse possit, indivisam, virtutem, comitem habere debeat, virtus enim, non stemma nobilitat, & gloriosum redit.

Prudentia

Prov. 8.
v. 18.

Fortitudo

Temperantia

VII.

Virtuti
honor
virijs
debetur
concur-
melia.

Th. de Villanova
va Con. 1.
Dom. 1.
Adv.

dit. *Virtus enim* [ait S. Th. de Villanova] *non solum meretur premium, sed etiam honorem: imò honor proprium virtuti premium est, & illi maxime debitum. Similiter peccatum non solum meretur penam, sed etiam confusionem, & verecundiam.*

Non in duellis honor quari potest.

Aut in alijs peccatis.

Prov. c. 5.
v. 9.

Hugo Card. hic

Non in animi falsitate, & politica duplicitate.

Frustra ergo fortitudinem suam, in vindictis ulciscendis, & duellis, frustra gloriam in conviviorum & compotationum affluentia, frustra in ambizioso vestium luxu, & voluptatum mollitie, aut delicata corporis enutritione, in injusta divitiarum conquisitione, & pauperum, viduarum, & pupillorum oppressione gloriam quarunt moderni nobiles, eo ipso enim, quòd vitia sunt, non gloriam, sed infamiam pariunt.

Ne des alienis honorem tuum, id est vitijs, (ait Hugo) quibus se subjiciunt; luxuriosi voluptati, avari vanitati, superbi iniquitati, in his enim punctum honoris consistere nullatenus potest.

Non autem in adulterata illa, & non serpentina tantum, sed diabolica Politicæ Machiavellicæ prudentia, qua moderni Statistæ, tantum ad Interesse proprium intenti, eò se prudentiâ clariore æstimant, quò magis fingere, simulare, & politicâ larvâ decipere ac contegere germanam & candidam animi sinceritatem noverunt. Hæc enim apud modernos Politicos

germana rusticitas, & rudis nodositas, Religionis zelus, & Ecclesiæ defendendæ ardor, rustica indiscretio, & publicæ quietis inordinata perturbatio vocatur. Hinc illi se moderno tempore, Politici famofos jactant, qui in utramque partem dextrè claudicare, & pro humana reputatione, proprio interesse, & captandâ adversariorum benevolentia, & patriæ, & Religionis jura cedunt, ita Ambidextri in suis negotiationibus, ut sic patriam & religionem defendere decreverint, ne tamen adversariorum favorem, & suam apud eos æstimationem perdant.

VIII.

Sed dicant obsecro, nasuti isti Politici, à quo honorem, & gloriam sibi dandam, & exhibendam expectant? An à Deo? Absit non enim ille fallorum cordium, & fallaciarum amator, aut remunerator est; non dat alienis honorem suum. An à Catholicis, & ipsa matre Ecclesia, quæ ab illis venalis inimicis suis prostituitur, meritò de illis conquerens: *vocavi amicos meos, & ipsi deceperunt me!* An ab ipsis fortè adversarijs, & A Catholicis gloriam suam, & honorem promovendum expectant? Acquirent fortè; & ab ijs deprædicabuntur viri prudentes, insignes, discreti, publicæ quietis studiosi, magno judicio & doctri-

Falsi Politici con-
tempribiles

Thr. x. v.
19.

Etiā A. doctrinā præclari, &c. Sed in
aa. holicis. faciem tantum hos honoris ti-
 tulos projiciunt, qui abiturien-
 tium terga convitijs, illusioni-
 bus prosequuntur, stupidos, timi-
 dos, causæ & religionis suæ
 incurios, simplices & credulos
 Idiotas, &c. vocant; hæc laudes
 & encomia Politicorum spiri-
 tuum. Nam sicut virtus etiā
 in hoste laudatur, sic vitium nec
 ab hoste, nec ab amico com-
 mendatur.

Sed ponamus ejusmodi Po-
 liticum à perversis adversarijs
 æstimari, laudari, & honorari,
 tamen honor ille, & laus, non
 est honorabilis, nam, si teste

S. Bonav. Bonaventura, stultus est, qui stul-
 de. Instit. ti placere laborat, etiā iniquus,
 Novit. P. & inglorius est, qui iniquis &
 2. c. 10. & inglorijs placere studet. Op-
 timè monet Seneca: tam vriste

Apud Ly- sit tibi laudari à turpibus, quàm si
 ranum in e. 4. Lu- lauderis ob turpia. Non itaque
 tæ in fi- hæc illa prudentia est, quam suis
 ne. nobilibus Germanis commen-
 davit Carolus Magnus, sed illa,
 quæ germanam sinceritatem, &
 candidum patriæ & religionis
 zelum comitatur, hæc honora-
 bilis & digna nobili viro pru-
 dentia, virtus autem gloriosa
 nobilitas est, vana autem illa,
 quæ in sola proavorum consistit
 profapia, ut bene Poëta cecinit.

Nobilitas
est deno-
minatio
æternitas
aa.

Et genus, & proavos, & quæ non
 fecimus ipsi, vix ea nostra puro.

IX. Profundè hæc nimis S. Tho-

mas de Villanova: In omnibus, Gen. 2. de
 de quibus gentes gloriantur, nihil in- Nat. B.V.
 anius, nihil suavius, quàm genus. &
 si enim esset in hominibus, sicut in a- Vanitas
 lijs naturis, in plantis, in animali- nobilita-
 bus, in arbutis, in quibus ejusdem ge- ti.
 neris grandis varietas, & multiplici-
 tas est, &c. Similiter in animali-
 bus, in equis, leonibus, & canibus,
 grandis est à natura varietas, &c.
 sed homo ad hominem comparatus ex
 stripe quomodo gloriabitur? aut qua- Genus a-
 nam est ista generis tani inani ambi- nimali-
 tio? Est namque natura humana, una, um, vari-
 & simplex, in omnibus equalis, nul- um
 lam habens in se generis, neque per-
 fectionis varietatem... vanitas au-
 tem fecit in simplicissima hominum
 natura generum varietatem. Dic
 mihi obsecro, quid habent isti præ alijs?
 aut in quo isti præstant alijs? non æ-
 grotant? non fame sciunt? non frigus?
 non occumbunt sicut a-
 lij? non patiuntur, quæ alij? non de-
 ficiunt, & lassantur, sicut alij? nun-
 quid sunt hi alterius modi, aut fortis, Genus ho-
 quàm alij homines? aut robustiores, mimum
 grandiores, pulchriores, saniores; omnibus
 acutiore sunt, inquis: neque hoc ita equalis
 est; videmus enim in his vulgares ho-
 mines, sæpius nobilibus antire...
 Quod si in corporibus humanis esset
 tanta varietas, quanta est in canibus,
 adhuc homini non esset inde glo-
 riandum, cum eius potissima portio,
 animus sit, animarum autem omni-
 um, unus est plasmator Deus. Unde
 igitur intumescis homo, unde gloria-
 ris? Hucusque Villanova.

In

In generis ergo profapia & nobilitate à proavis gloriari vanitas est, eam laboriosâ ingenij industria quærere, ambitio est; eam autem fuso pro patria sanguine adipisci, plausibilis generositas est, illam autem, reptando per dignitatum, & beneficiorum gradus, venari, & ex patrimonio Ecclesiæ eam sibi comparare, tumoris vitium est. De his Bernardus: *Videas plerosque in Ecclesia Dei, de ignobilibus nobiles, de pauperibus divites factos, subito incumscere, pristinae oblivis abiectiois, genus quoque suum erubescere, & infimos dedignari parentes.*

bit vasis, sed lux, aut dies accedat necesse est, quâ colores actuentur. Sic omnes homines ex una figuli domo, & malfa, originali peccato infecta, processimus, uni tamen, alterive generis nobilitas, seu color quidam accessit, quo tamen nihilo alijs sunt venustiores, aut honoratiores, nisi color iste nobilitatis virtutum radijs, ac luce actuetur, & illustretur, his demum sive illustribus, sive per illustribus, sive illustrissimis vasis, reddite debita: cui timorem, timorem, cui honorem, honorem.

Cavete autem viri nobiles, illustres, & equestres illustri simi, ne ponatis maculam in gloria vestra, & splendorem ac colorem insignium vestrorum, nominum, ac stemmatum ebrietatibus, impudicitijs, injustitijs, aut quovis alio vitio maculetis & obscuretis, ac proinde intus & foris sordidi, non vasa in honorem, sed contumeliam facta videamini, frustra de majorum virtute, & nobilitate glortantes; ne vobis illud dici possit, quod aliquando ingeniosius quidam civis Florentinus, Romano, antiquam Romanorum virtutem, ac nobilitatem jactanti objecit:

Caresta seccia, non hà di quel buon vino,

Quibus verbis indigitare volebat,

Aliqui ignobilis, ex patrimonio nobilitati.

S. Bern. hom. 4. super missus est.

Erubescunt suam ignobilitatem

X.

Nec non cum nobilitatis honore se res habet, sicut cum vasis fictilibus: hæc omnia ex una massa luti formata, in domo figuli sunt æqualia, donec figulus quædam pulchro quodam exornet colore, & sic in igne solidata, in publico exponat foro. Siquidem autem nox sit, adhuc nihil splendoris affulget. *Et ante. Josephi Op. IV.*

Sicut color à luce.

Sic nobilissimus auctus à virtute.

Rom. 13. v. 7.

Nobiles sine virtute.

Vasa lutea sordida.

S. Bern. de Busto serm. 1. p. 2. de Nativ. B. V.

bat, generosam Romanorum nobilitatem olim quasi generosissimum in vase vinum floruisse, sed modò subtracto generositatis & vini spiritu, non nisi fæces in dolio remanuisse. Cavete, inquam, patriotæ nobiles, ne vobis majorum vestrorum nobilitatem, ac virtutem jactantibus etiam objici possit, quod vasa hæc lutea, & sordida, non amplius habeant illum foris honestatis splendorem, & intus virtutis bonum odorem. *quomodo obscuratum est aurum, mutatus est color optimus...* Amicti auro

Mutatus est color optimus.

Thren. 4. 7. 1.

primo (virtutum scilicet, sapientia, germanæ sinceritatis, & honestatis) reputati sunt in vasa testea, vitis sordida, & obscura, opus manuum figuli. Et erunt post hæc decidentes sine honore: Et, qui me contemnunt, erunt ignobiles. Itaque ad verum honoris punctum consequendum viam virtutis terite, vestigia virtuosæ patrum vestrorum, imò ipsius Dei Filij sequimini, magna enim gloria sequi Dominum, cui soli honor & gloria in sæcula sæculorum, Amen.

Sap. 4. v. 19.

1. Reg. 1. v. 30.

DISCUR: